Τ Ω Ρ Α Π Ο Υ Ο Χ Ρ Ο Ν Ο Σ Φ Ε Υ Γ Ε Ι

Λίγες στιγμές. Με γαληνεμένη την ψυχή. Κοντά στην αλήθεια και το φως.

Ρουτίνα η ζωή μας. Η μια μέρα διαδέχεται την άλλη. Το ίδιο και τ' αναπάντεχα ερωτηματικά μας. Ποιοί είμαστε; Πού πάμε; Ενεργούμε και είμαστε αγωγοί του Πάνσοφου Θείου σχεδίου; Ή πήραμε λάθος δρόμο; Πώς την απάντηση θα βρούμε;

Τρικυμισμένη θάλασσα οι σκέψεις και τα αισθήματά μας, που απειλούν να καταπνίξουν το κάθε τι στο διάβα τους.

Σε μια φουρτουνιασμένη θάλασσα μια βάρκα ποτέ δεν προχωρεί, για να φθάσει στον προορισμό της. Χτυπιέται ανελέητα συνεχώς αλλάζοντας πορεία. Πλανιέται στον ωκεανό την απεραντοσύνη.

Το κάθε κύμα την ανεβάζει όλο και πιο ψηλά. Την επόμενη στιγμή την κατεβάζει πολύ πιο κάτω από την επιφάνειά της. Και ανάλογα με τη δύναμη της αντοχής της είναι και ο χρόνος της ζωής της.

Και τότε όμως ακόμη, αν έχει αντοχή, σε κάποιο άλλο απόμερο ακρογιάλι θα βρεθεί αραγμένη. Μακριά από τον αρχικό της προορισμό. Και στόχο.

Τι απέγινε τώρα το φορτίο που της εκμυστηρεύτηκαν; Υπάρχει; Ή χάθηκε στην τρικυμισμένη θάλασσα; Ένα είναι το σίγουρο. Το φορτίο δεν έφτασε στον προορισμό του. Ο παραλήπτης δεν το πήρε. Και ο αποστολέας έχασε και εκείνα που είχε. Έγινε φτωχότερος από πριν.

Τέτοιος είναι και ο άνθρωπος. Ήλθαμε στον κόσμο προικισμένοι μ' ένα «σωρό» χαρίσματα. Δωρεές του Αγίου Πνεύματος. Σκέψεις. Αισθήματα. Πολύτιμα αγαθά. Σ' όλα όμως αυτά γίνεται ανελέητη εκμετάλλευση. Και κατάχρηση.

Και έτσι γινόμαστε εμείς οι ίδιοι υπαίτιοι των τόσων δεινών και ταλαιπωριών, που αντιμετωπίζουμε ως πρόσωπα και ως κοινωνία.

Εσύ που τώρα διαβάζεις τις γραμμές τούτες, ατένισε σαν σε καθρέφτη, τον εαυτό σου. Θα δεις τότε αμέσως ποιος πραγματικά είσαι. Μην τον κρίνεις. Αναλογίσου μόνο μερικές από τις τελευταίες πράξεις. Σκέψεις και επιθυμίες σου.

Πόσες φορές κατά τη διάρκεια της ημέρας δεν βγαίνει από τα χείλη σου το ψέμα και η άρνηση και μάλιστα για τους πιο ασήμαντους λόγους (απληστίας και ματαιοδοξίας), απλώς και μόνο για να μην πληγώσεις των εγωϊσμό σου;

Σε κάποια άλλη στιγμή θύμωσες. Έγινες έξω φρενών. Πλήγωσες τον συνάνθρωπό σου. Η καρδιά άρχισε να πάλλεται πιο έντονα. Το έδαφος υποχωρούσε κάτω από τα πόδια σου. Κοκκίνισες. Τα χαρακτηριστικά του προσώπου σου άλλαξαν. Σκλήρυναν. Έγινες άλλος άνθρωπος.

Κοίταξε λοιπόν τον εαυτό σου τώρα στον καθρέφτη. Δεν θα τον αναγνωρίσεις. Όλα αυτά γιατί ίσως βιάστηκες να βγάλεις πρόωρα συμπεράσματα. Οργή λοιπόν. Έχασες τον έλεγχό σου. Τα κουπιά σου τώρα είναι αδύνατα να σε συγκρατήσουν. Έγινες έρμαιο των κυμάτων της οργής και του πάθους. Ο κλυδωνισμός είναι βίαιος και τρομερός.

«Ο γαρ εάν σπείρη άνθρωπος, τούτο και θερίσει». Οι σκέψεις οι επιθυμίες και οι πράξεις μας είναι σπόροι. Που ρίχνουμε κάθε λεπτό. Σπέρνουμε συνεχώς. Και θα εξακολουθήσουμε μέχρι το τέλος της ζωής μας. Όσα έχουμε σπείρει, βλαστάνουν. Αυξάνονται και φέρνουν καρπούς. Καλούς ή κακούς. Ωφέλιμους ή βλαβερούς.

Αν φυτέψεις λοιπόν το σπέρμα της αγάπης, της καλωσύνης, της καλής θέλησης και διαγωγής και άλλων πολλών, θ' ανταμειφθείς παίρνοντας μια ευπρόσδεκτη σοδειά.

Ένα πάντα να θυμώμαστε:

«Μακάριοι
όσοι ξαγρυπνούν
στο όρος των Ελαίων.
Θα σταυρωθούν
μα δε θα κοιμηθούν
τον ύπνο του θανάτου».

(Σ. Κυριαζόπουλος)

Και πρέπει να ξέρουμε, ότι ο κόσμος που βλέπουμε γύρω μας, είναι αυτός που εμείς δημιουργούμε με τις σκέψεις και τις πράξεις μας.

α.

Υ.Γ. Στου βάθους τον ορίζοντα βλέπουμε καθαρά τώρα.

Το λυκαυγές φάνηκε ήδη.

Οι λαμπυρισμοί του εξακτινώνονται σ' όλα της γης τα μήκη.

Εμείς, τούτης της ακρώρειας του Ελληνισμού οι κάτοικοι, τι περιμένουμε;

Ο ποιητής έδωσε ήδη την απάντηση:

«Καρτερούμε μέραν νύχτα
να φυσήσει ένας αέρας».

Κι όλα γύρω λευκά θα είναι. Και θα διερωτώμαστε: «Χιόνισε άραγε»;

Του Χριστού η φωταύγεια θα περιλούει τα πάντα.
Σ' εγερτήριο θα καλεί. Ξυπνάτε σκλάβοι.
Η νέα πραγματικότητα ήλθε. Εκείνος την έφερε. Δεν ακούετε τη φωνή της; Ένα μέλλον άλλο ροδίζει τώρα. Πιο ώριμο όμως.

Πάμε λοιπόν; Μας περιμένει.

Καλή Χρονιά.

+ ο π.Γ.